A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (harmadik tanács)

2011. március 10.*

A C-85/10. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Tribunal Supremo (Spanyolország) a Bírósághoz 2010. február 12-én érkezett, 2010. január 19-i határozatával terjesztett elő az előtte

a **Telefónica Móviles España SA**

és

az **Administración del Estado**,

a **Secretaría de Estado de Telecomunicaciones**

között folyamatban lévő eljárásban,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

A BÍRÓSÁG (harmadik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, D. Šváby, Juhász E., G. Arestis és T. von Danwitz (előadó) bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,
hivatalvezető: M. Ferreira főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2011. január 20-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Telefónica Móviles España SA képviseletében M. Lanchares Perlado Procurador, segítői: J. García Muñoz és A. Moreno Rebollo abogados,

– a spanyol kormány képviseletében J. M. Rodríguez Cárcamo, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében L. Lozano Palacios, C. Vrignon és G. Braun, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 117., 15. o.) 11. cikke (2) bekezdésének értelmezésére irányul.

2 E kérelmet a Telefónica Móviles España SA (a továbbiakban: Telefónica Móviles), valamint az Administración del Estado és a Secretaría de Estado de Telecomunicaciones között a távközlési szolgáltatások nyújtásához szükséges rádiófrekvenciák használatáért fizetendő díjat érintő, 2001. november 1-je és december 31-e közötti időszakra vonatkozó fizetési kötelezettséget megállapító határozat tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós szabályozás

A 97/13 irányelv

3 A 97/13 irányelv (1) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy az irányelv célja a „távközlési szolgáltatások és infrastruktúra teljes liberalizációja 1998. január 1-jéig, bizonyos tagállamok esetében átmeneti időszakokkal".

4 Ezen irányelv (3) preambulumbekezdése értelmében „a tagállamok által a távközlési szolgáltatások terén kiadott általános felhatalmazások és egyedi engedélyek vonatkozásában közös szabályozási keretet kell létrehozni".

5 A 97/13 irányelv (4) preambulumbekezdése szerint „az engedélyeket feltételekhez kell kötni a távközlés felhasználói javát szolgáló közérdekű célok elérése érdekében". Sőt, e preambulumbekezdés értelmében a távközlési ágazat szabályozási rendszerének „figyelembe kellene vennie az új szolgáltatások bevezetése, valamint a műszaki fejlődés széles körű alkalmazása megkönnyítésének szükségességét".

6 Az említett irányelv (5) preambulumbekezdése szerint az irányelv „következésképpen az információs társadalom fejlesztésének keretében jelentős mértékben hozzá fog járulni az új szolgáltatók piacra lépéséhez”.

7 A 97/13 irányelv (12) preambulumbekezdése előírja, hogy „az engedélyezési eljárás keretében a vállalkozásokra kivetett bármely díjnak vagy illetéknek tárgyilagos, átlátható és megkülönböztetéstől mentes kritériumokon kell alapulnia”.

8 Az egyedi engedélyek számának korlátozását illetően ezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok bármely távközlési szolgáltatási kategória esetében, valamint a távközlési infrastruktúra létrehozása, és/vagy üzemeltetése vonatkozásában csak annyiban korlátozhatják az egyedi engedélyek számát, amennyiben az a rádiófrekvencia-spektrum hatékony felhasználásának lehetővé tételéhez szükséges, vagy csak a – közösségi jognak megfelelő – kellő mennyiségű szám kiutalásához szükséges ideig korlátozhatják azt.”

9 Ami az egyedi engedélyekre alkalmazandó díjakat és illetékeket illeti, a 97/13 irányelv 11. cikke előírja:

„(1) A tagállamok ügyelnek arra, hogy az engedélyezési eljárások során a vállalkozásokra kivetett díjak kizárólagosan azt a célt szolgálják, hogy fedezzék az egyedi engedélyek kibocsátásával, intézésével, ellenőrzésével és végrehajtásával kapcsolatos igazgatási költségeket. Az egyedi engedélyeket terhelő díjaknak arányosnak kell lenniük a szükséges munka mennyiségével, és azokat megfelelően és kellően részletes

formában nyilvánosságra kell hozni annak érdekében, hogy az információk könnyen hozzáférhetők legyenek.

(2) Az (1) bekezdés ellenére, szűkös erőforrások esetében a tagállamok felhatalmazhatják a nemzeti szabályozó hatóságaikat, hogy díjat rójanak ki a célból, hogy figyelembe vegyék ezen erőforrás optimális használata biztosításának szükségességét. Ezen díjak megkülönböztetéstől mentesek, és különösen az innovatív szolgáltatások és a verseny fejlődésének előmozdítására irányulnak."

A 2002/20/EK irányelv

10 Az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) (HL L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.) (32) preambulumbekezdése értelmében:

„Az igazgatási díjak mellett a rádiófrekvenciák és számok használatára vonatkozóan használati díj is kivethető, az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználását biztosító eszközként. Az ilyen díjak nem hátráltathatják az újító szolgáltatások és a piaci verseny fejlődését. Ez az irányelv nem sérti a használati jogra vonatkozó díjak felhasználási célját. Az ilyen díjak felhasználhatók például a nemzeti szabályozó hatóságok olyan tevékenységeinek finanszírozására, amelyek igazgatási díjakkal nem fedezhetők. […]"

A nemzeti szabályozás

11 Ami a rádiófrekvenciák használatáért fizetendő díjat illeti, a távközlés általános szabályairól szóló, 1998. április 24-i 11/1998. sz. törvény (Ley 11/1998 General de Telecomunicaciones, a BOE 1998. április 25-i 99. száma, 13909. o., a továbbiakban: 11/1998. sz. törvény) 73. cikkének eredeti változata megállapította:

„(1) A rádiófrekvenciák egy vagy több személy vagy szervezet általi használatáért éves díjat kell fizetni a jelen cikkben meghatározott feltételek szerint. E díj összegét a távközlés területén folytatott kutatás és képzés, továbbá az e törvény 40. és 42. cikkében előírt közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésének finanszírozására fordítják.

Az adóalanyok által e díj címén fizetendő összeg meghatározásához figyelembe kell venni a frekvencia használatának piaci értékét és a jogosult által elérhető nyereséget.

Az említett piaci érték és a jogosult frekvenciahasználatból eredő esetleges nyereségének meghatározásához a következő tényezőket kell figyelembe venni:

1. a különböző sávok kihasználtságának és túlterheltségének mértéke az egyes földrajzi területeken;

2. a frekvencia használatával nyújtott szolgáltatás típusa, különösen az, hogy a szolgáltatás jár-e a III. címben meghatározott közszolgáltatási kötelezettséggel;

3. a spektrumból használt sáv vagy alsáv;

4. az alkalmazott eszközök és technológia;

5. a frekvencia használatából vagy hasznosításából származó gazdasági előny.

(2) A fizetendő díj összegét a használt rádiófrekvencia-egységek mennyiségének és az egy egységnek tulajdonított értéknek a szorzata adja. A szigetek területén a használt rádiófrekvencia-egységeknek a vonatkozó díj meghatározása érdekében való kiszámításához figyelembe veendő terület esetében figyelmen kívül kell hagyni a tengeri területre kiterjedő, nem igényelt lefedettséget. A jelen bekezdésben foglalt rendelkezések alkalmazásában használt rádiófrekvencia-egységen olyan egyezményes szabványmértéket kell érteni, amely megfelel annak, amit az egy kilohertzes sávszélesség egy négyzetkilométer terület felett, egyéves időtartam alatt, ténylegesen vagy esetlegesen elfoglal.

(3) A fenti tényezők értékét a 16. cikkben említett minisztériumi rendelet határozza meg, kivéve, amikor az engedélyek száma a 20. és 21. cikk rendelkezései értelmében korlátozva van. Ebben az esetben a megfelelő ajánlati felhívásra vonatkozó dokumentációt meghatározó miniszteri rendelet az irányadó.

[...]

(8) Az e cikkben foglalt díj összegéből a jelen törvényben előírt engedélyezési rendszer alkalmazásából eredő költségeket kell fedezni, amennyiben a 71., 72. és 74. cikkben említett díjak és illetékek arra nem elegendőek."

12 A 11/1998. sz. törvény 73. cikkének (3) bekezdése alapján az 1998. szeptember 22-i területfejlesztési minisztériumi rendelet, amely megállapítja a távközlési szolgáltatásokra és hálózatokra vonatkozó egyedi engedélyekre alkalmazandó szabályozást, valamint a jogosultak által teljesítendő feltételeket, a II. mellékletében meghatározta a díjat alkotó, e törvény 73. cikkének (1) bekezdésében előírt öt tényezőt; e tényezőket C1-től C5-ig jelölt együtthatókként határozta meg, és értéket rendelt hozzájuk. A használt rádiófrekvencia-egységeket ez alapján 0,000327 eurónak megfelelő 0,0544 ESP értékben határozták meg.

13 A pénzügyi, közigazgatási és szociális jellegű intézkedésekről szóló, 2000. december 29-i 14/2000. sz. törvény (Ley 14/2000 de Medidas fiscales, administrativas y de orden social; a BOE 2000. december 30-i 313. száma, 46631 o.) 14. cikke módosította a 11/1998. sz. törvény 73. cikkét, többek között törölve az (1) bekezdés első albekezdésének második alpontját és a (8) bekezdést. Ezenkívül e cikk (3) bekezdését is módosította, a díjat alkotó öt tényező értékének meghatározását a költségvetésről szóló törvényre bízva.

14 Ez utóbbi rendelkezés alapján a 2001. évi költségvetésről szóló, 2000. december 28-i 13/2000. sz. törvény (Ley 13/2000 de Presupuestos Generales del Estado para el año 2001; a BOE 2001. december 29-i 312. száma, 46513. o.) 66. cikke a 2001-es évre meghatározta e tényezők értékét. Ebből következően a második generációs digitális telefonrendszerek spektrumának (GSM és DCS-1800) használatáért fizetendő összeg 2001-ben magasabb volt, mint a 2000-es év szintje, ezzel szemben az analóg technológiák általi spektrumhasználatra vonatkozó összeg nem változott.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

15 A Telefónica Móviles távközlési szolgáltatásokat nyújt a spanyol piacon. 1998-ban a spanyol állammal közszolgáltatások nyújtására irányuló szerződést kötött, amelynek tárgya „hozzáadott értékkel bíró távközlési szolgáltatás" nyújtása a DCS-1800 rendszerű személyi mobiltelefonos kommunikációhoz az ország teljes területén.

16 A Telefónica Móviles megkapta az említett szolgáltatás nyújtásához szükséges rádiófrekvencia-koncessziót, és a szerződés alapján az alkalmazandó díj a használt rádiófrekvencia-egységek számának és a fizetéskor hatályos egységárnak a szorzata volt.

17 A Telefónica Móviles – miután panaszt nyújtott be a 2001. november 1-je és december 31-e közötti időszakra vonatkozó fizetési kötelezettséget megállapító határozattal szemben, amelyet az illetékes közigazgatási szerv elutasított – közigazgatási pert indított, amelyben szintén elutasították a keresetét. Azzal érvelve, hogy az érintett időszakban alkalmazandó spanyol szabályozás ellentétes volt a 97/13/EK irányelv 11. cikkével, a Telefónica Móviles felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

18 A Tribunal Supremo, miután megállapította, hogy az előtte folyamatban lévő ügy elbírálása a 97/13 irányelv értelmezésétől függ, úgy döntött, hogy felfüggeszti az eljárást, és a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [97/13] irányelv 11. cikkének (2) bekezdését, és különösen a szűkös erőforrások legelőnyösebb felhasználása biztosításának és az újító szolgáltatások ösztönzésének követelményét, hogy azoknak nem felel meg az a nemzeti szabályozás, amely az ilyen jellegű erőforrásokra kivetett díjat (a rádiófrekvenciák

használatáért fizetendő díjat) elválasztja azon különös céltól, amelyhez korábban kifejezetten kapcsolták (a távközlés területén folytatott kutatás és képzés, továbbá a közszolgáltatási kötelezettségek teljesítésének finanszírozása), és helyette nem határoz meg újabb célt?

2) A [97/13 irányelv 11. cikkének] (2) bekezdésével, és különösen a szűkös erőforrások legelőnyösebb felhasználása biztosításának és az újító szolgáltatások ösztönzésének követelményével ellentétes-e az a nemzeti szabályozás, amely minden indokolás nélkül, jelentősen megemeli a DCS-1800 digitális rendszer után fizetendő díj összegét, ugyanakkor azt változatlanul hagyja az olyan, első generációs analóg rendszerek esetében, mint amilyen a TACS?"

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

19 Az együtt vizsgálandó kérdéseivel a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt követelményeket – amelyek szerint a távközlési szolgáltatókra a szűkös erőforrások használatáért kivetett díj kötelező célja az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználásának biztosítása, valamint e díjnak figyelembe kell vennie az újító szolgáltatások és a verseny fejlődése előmozdításának szükségességét – úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely egyedi engedélyekkel rendelkező távközlési szolgáltatókra rádiófrekvenciák használatáért anélkül vet ki díjat, hogy előírná az e díjból származó bevételek különös rendeltetését, és amely valamely meghatározott technológia esetében jelentősen megemeli, míg másik vonatkozásában nem emeli meg e díj összegét?

20 A 97/13 irányelv, ahogy az az (1), (3), (4) és (5) preambulumbekezdéséből kitűnik, a távközlési szolgáltatások és infrastruktúra teljes liberalizálása érdekében tett intézkedések részét képezi. E célból a 97/13 irányelv az új szolgáltatók piacra lépésének jelentős mértékű elősegítésére szánt, az engedélyezési rendszerekre alkalmazandó közös szabályozási keretet állapít meg. E szabályozási keret egyrészt az engedélyezési eljárásokra, és az engedélyek tartalmára, másrészt pedig az említett eljárásokhoz kötődő azon pénzügyi terhek természetére és terjedelmére vonatkozó szabályokat ír elő, amelyeket a tagállamok a távközlési szolgáltatások ágazatában vethetnek ki a vállalkozásokra (a C-292/01. és C-293/01. sz., Albacom és Infostrada egyesített ügyekben 2003. szeptember 18-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-9449. o.] 35. és 36. pontja).

21 A 97/13 irányelv által bevezetni kívánt szabályozási keretet megfosztaná a hatékony érvényesüléstől az, ha a tagállamok szabadon határozhatnák meg az ágazat vállalkozásai által viselendő pénzügyi terheket (a fent hivatkozott Albacom és Infostrada egyesített ügyekben hozott ítélet 38. pontja). A tagállamok ennek megfelelően kizárólag a 97/13 irányelvben rögzített illetékeket és díjakat vethetik ki az engedélyezési eljárásokkal kapcsolatban (a C-339/04. sz., Nuova società di telecomunicazioni ügyben 2006. július 18-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-6917. o.] 35. pontja).

22 Ahogy azt a 97/13 irányelv (12) preambulumbekezdése pontosan megállapítja, e terheknek tárgyilagos, átlátható és megkülönböztetéstől mentes kritériumokon kell alapulniuk. Ezenkívül nem akadályozhatják a teljes piacliberalizáció célját, amely magában foglalja a piac verseny előtt való teljes megnyitását (a fent hivatkozott Albacom és Infostrada egyesített ügyekben hozott ítélet 37. pontja).

23 Ami különösen a tagállamok által a 97/13 irányelv 11. cikke értelmében vett egyedi engedélyekkel rendelkező vállalkozásokra kivetett díjakat illeti, e cikk (1) bekezdése előírja, hogy e díjak kizárólagosan azt a célt szolgálják, hogy fedezzék azokat az igazgatási költségeket, amelyek az említett engedélyezéssel járó munkához kapcsolódnak (a C-392/04. és C-422/04. sz., i-21 Germany és Arcor egyesített ügyekben 2006. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-8559. o.] 28. pontja).

24 Szűkös erőforrások esetén az említett cikk (2) bekezdése lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy az igazgatási költségek fedezésére szolgáló díjakon felül kiegészítő díjat határozzanak meg az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználásának biztosítása céljából (lásd ebben az értelemben a C-327/03. és C-328/03. sz., ISIS Multimedia Net és Firma O2 egyesített ügyekben 2005. október 20-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-8877. o.] 23. pontját). Ezenkívül ez utóbbi díjnak, e rendelkezés értelmében, megkülönböztetéstől mentesnek kell lennie, és figyelembe kell vennie az újító szolgáltatások és a verseny fejlődése előmozdításának szükségességét.

25 A 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése tehát meghatározza azon követelményeket, amelyeket a tagállamoknak teljesíteniük kell valamely szűkös erőforrás használatáért kivetett díj összegének meghatározása során, de nem írja elő kifejezetten az ilyen díj összege meghatározásának pontos módját, vagy az ilyen díjból eredő bevétel későbbi kötelező rendeltetését.

26 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt, és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekben említett követelmények körülhatárolják-e a szóban forgó díjból származó bevételek tagállamok általi felhasználását, vagy a különböző technológiák tekintetében meghatározott összegeket.

27 Amint az az Európai Bizottság írásbeli észrevételeiből kitűnik, a szűkös erőforrásokat jelentő közjavak használatára vonatkozó engedély lehetővé teszi a jogosultnak, hogy jelentős gazdasági előnyhöz jusson, és előnyökben részesíti azt az olyan más szolgáltatókhoz képest, amelyek szintén használni és hasznosítani kívánják ezen erőforrást, ami igazolja a többek között a szóban forgó szűkös erőforrás használati értékét kifejező díj kivetését.

28 Ilyen körülmények között – ahogy azt a spanyol kormány és a Bizottság is előadta – az annak biztosítására irányuló cél, hogy a szolgáltatók a legelőnyösebb módon használják azon szűkös erőforrásokat, amelyekhez hozzáférnek, maga után vonja, hogy e díj összege megfelelő szinten legyen meghatározva többek között az ezen erőforrások használati értékének kifejezéséhez, ami megköveteli az érintett piac gazdasági és technológiai helyzetének figyelembevételét.

29 Az említett díj összegének túlzott mértéke ugyanis elriaszthat a szóban forgó erőforrások használatától, és így az erőforrás kihasználatlanságához vezethet. Ugyanígy a díj összegének alulértékelése árthat ezen erőforrások használata hatékonyságának.

30 Ami az újító szolgáltatások és a verseny fejlődése előmozdítása szükségességének figyelembevételére vonatkozó kötelezettséget illeti, ez magában foglalja azt, hogy a díj összege nem járhat azzal a hatással, hogy megakadályozza az új szolgáltatók piacra lépését, vagy hogy csökkentse a távközlési szolgáltatások szolgáltatóinak újító képességét (lásd ebben az értelemben a C-431/07. P. sz., Bouygues és Bouygues Télécom kontra Bizottság ügyben 2009. április 2-án hozott ítélet [EBHT 2009., I-2665. o.] 125. pontját). E kötelezettség ezenkívül maga után vonja, hogy ne torzuljon a verseny, ami csak akkor garantálható, ha biztosítják a különböző szolgáltatók közötti esélyegyenlőséget (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott ISIS Multimedia Net és Firma O2 egyesített ügyekben hozott ítélet 38. és 39. pontját).

31 A tagállamok tehát főszabály szerint nem alkalmazhatnak különböző díjakat a versenyző szolgáltatókra azon szűkös erőforrások használatáért, amelyek értéke gazdasági szempontból egyenlőnek minősül (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott ISIS Multimedia Net és Firma O2 egyesített ügyekben hozott ítélet 40. és 41. pontját).

32 A távközlési szolgáltatások piacán a teljes verseny bevezetését célzó 97/13 irányelv egyetlen részéből sem tűnik ki azonban, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt, és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben említett követelmények maguk után vonnák, hogy a szóban forgó díjat meghatározott célra kellene fordítani, vagy hogy az érintett tagállamnak az ilyen díjból származó bevételét későbbi meghatározott módon kellene felhasználnia. Ebből következően a tagállam szabadon használhatja fel e bevételt.

33 E megállapítást egyébiránt megerősíti az alapügyben időbeli hatálya miatt egyébként nem alkalmazható „engedélyezési" irányelv, amely (32) preambulumbekezdése szerint a tagállamok a rádiófrekvenciák és számok használatára vonatkozóan használati díjat vethetnek ki, az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználását biztosító eszközként, anélkül hogy ez az irányelv körülhatárolná a használati jogra vonatkozó díjak felhasználási célját.

34 Ezenkívül azon követelményekkel, amelyek szerint a távközlési szolgáltatókra a szűkös erőforrások használatáért kivetett díj kötelező célja az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználásának biztosítása, valamint e díjnak figyelembe kell vennie az újító szolgáltatások és a verseny fejlődése előmozdításának szükségességét, a fentiekre tekintettel nem lehet ellentétes az, ha a tagállamok e díj összegének meghatározása során – akár jelentős – különbséget tesznek egyrészt a használt digitális vagy analóg technológia, másrészt minden egyes technológián belül azok különböző felhasználása között, amennyiben biztosítják a különböző szolgáltatók közötti esélyegyenlőséget.

35 Ráadásul e követelmények főszabály szerint nem akadályozhatják meg azt sem, hogy a tagállamok akár jelentős mértékben emeljék az említett díjnak a meghatározott technológia után, a távközlési szolgáltatások piacán jelentkező technológiai és gazdasági fejlődés függvényében fizetendő összegét anélkül, hogy ezen összeget más

technológia tekintetében módosítanák, amennyiben a különböző kivetett összegek tükrözik a szóban forgó szűkös erőforrás felhasználási formáinak gazdasági értékeit.

36 Végül pusztán az a tény, hogy a díj összegének ilyen emelése jelentős, ami a jelen esetben a Bíróság elé írásbeli észrevételeket terjesztő felek között nem képezi vita tárgyát, önmagában nem vonja maga után az azon céllal való összeegyeztethetetlenséget, amelyet a szűkös erőforrások használati díjának a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése értelmében követnie kell, amennyiben teljesülnek az e célból eredő követelmények, vagyis hogy e díj összege nem lehet sem túlzott mértékű, sem pedig túl alacsony.

37 A kérdést előterjesztő bíróság feladata ugyanakkor annak értékelése, hogy adott esetben az alapügyben szereplő nemzeti szabályozás megfelel-e a jelen ítélet 34–36. pontjában ismertetett feltételeknek.

38 Ilyen körülmények között a fentiekből az következik, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt, és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben említett követelmények kétségtelenül hatással vannak az ilyen díj mértékére, de nem kötelezik a tagállamokat arra, hogy e díjat valamely meghatározott célra fordítsák, sem hogy az abból származó bevételt meghatározott módon használják fel.

39 Az a tény, hogy valamely tagállam a jogszabályaiban korábban előírta, hogy a szűkös erőforrások használatáért kivetett díjat a távközlési ágazatban való kutatásra és képzésre kell fordítani – mint ahogy azt a 11/1998. sz. törvény 73. cikke (1) bekezdése első albekezdése második mondatának eredeti változata teszi – nincs hatással a 97/13 irányelv értelmezésére, így nem teszi kérdésessé a fenti értékelést.

40 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a 97/13 irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt követelményeket – amelyek szerint a távközlési szolgáltatókra a szűkös erőforrások használatáért kivetett díj kötelező célja az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználásának biztosítása, valamint e díjnak figyelembe kell vennie az újító szolgáltatások és a verseny fejlődése előmozdításának szükségességét – úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely az egyedi engedélyekkel rendelkező távközlési szolgáltatókra anélkül vet ki díjat a rádiófrekvenciák használatáért, hogy előírná az e díjból származó bevételek különös rendeltetését, és amely valamely meghatározott technológia esetében jelentősen megemeli, míg valamely másik vonatkozásában nem emeli meg e díj összegét.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (harmadik tanács) a következőképpen határozott:

A távközlési szolgáltatások terén az általános felhatalmazásokra és az egyedi engedélyekre vonatkozó közös szabályozási keretről szóló, 1997. április 10-i 97/13/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (2) bekezdésében előírt követelményeket – amelyek szerint a távközlési szolgáltatókra a szűkös erőforrások használatáért kivetett díj kötelező célja az ilyen erőforrások legelőnyösebb felhasználásának biztosítása, valamint e díjnak figyelembe kell vennie az újító

szolgáltatások és a verseny fejlődése előmozdításának szükségességét – úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely az egyedi engedélyekkel rendelkező távközlési szolgáltatókra anélkül vet ki díjat a rádiófrekvenciák használatáért, hogy előírná az e díjból származó bevételek különös rendeltetését, és amely valamely meghatározott technológia esetében jelentősen megemeli, míg valamely másik vonatkozásában nem emeli meg e díj összegét.

Aláírások